

No. 3259 – 31.6.2013.

Пропале фирме одмах затворити

У Србији се деценијама води јалова расправа о спасавању пропалих фирми које немају никакву разумну прилику да икада постану уносна предузећа.

ЈАТ ће морати вечно да се издржава на туђој грбачи, а унутар ЕУ такве бесконачне субвенције биле би ограничене и забрањене. Да ли је Србији уопште потребан авиопревозник по таквој цени? Гашење ЈАТ-а био би спас за пореске обвезнике. Јер чак и да се угаси, а да сви запослени до пензије примају пуну плату из буџета, то би мање стајало пореске обвезнике него сулудо и бесконачно подржавање пропалог предузећа које нико неће да купи на тендерима. Никакво стратешко партнерство и ново предузеће коме се отписује 170 милиона евра дуга неће помоћи.

Постоји мишљење да би у случају нестанка ЈАТ-а страни превозници подигли цене. Колико то има везе са стварношћу посебно је питање. Због чега се не дозвољава нискобуџетним превозницима да више лете са аеродрома „Никола Тесла“? И због чега би сви порески обвезници у Србији, поготово сиромашни, требало да плаћају преко пореза и задуживања у иностранству субвенције пропалом ЈАТ-у? Путовања авионом користи релативно мали број и то имућнијих људи који треба да плате пуну цену за погодности таквог путовања.

Иста ситуација је и са Железаром Смедерево. Њена производња нема никакву разумну прилику да постане уносна без вечних субвенција државе (на стотине милиона евра). Уз то и огромна потрошња струје тој железари мора да буде субвенционисана. И са 5.000 запослених у том пропалом предузећу треба поступити на исти начин као што је предложено и за ЈАТ.

Уместо у пропале фирме, државна средства би одмах требало уложити у пољопривреду и водопривреду. Повећање приноса, мање штете од суша и поплава и снижење цена хране биће корисно свима. Држава само треба да објасни да је битније улагати у продуктивних 500.000 сељака и њихових породица него у 7.000 запослених који немају никакве прилике да стану на своје економске ноге. Овако, држава се задужује за помоћ губиташима, док у исто време странци купују наше плодне оранице.

Мирослав Н. Јовановић, редовни члан Матице српске у Новом Саду